

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/14316 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zutphen, van 3 oktober 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 oktober 2007, verzonden op 4 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd, is deels een herhaling van in beroep naar voren gebrachte standpunten, waarop de rechtbank heeft beslist. Anderdeels is hetgeen appellant daarin heeft aangevoerd niet als zodanig in eerste aanleg naar voren gebracht. Uit voormeld artikel 85 van de Vw 2000 volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de beoordeling van het bestreden besluit die de rechtbank heeft gegeven, dan wel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde gronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te geven.

Aldus is geen sprake van grieven in de zin van artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

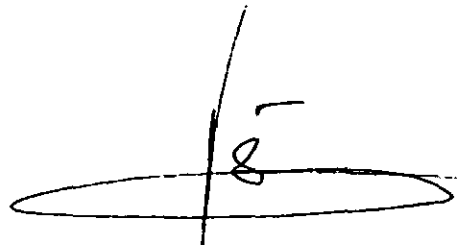
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007

156-550.

Verzonden: 22 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/14316

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op .
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M.H. van der Linden, advocaat te Almelo,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. drs. J.P.M. Wuite, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 september 2002 is eiser met ingang van 11 mei 2002 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), geldig tot 11 mei 2005.

Op 9 maart 2005 heeft eiser een aanvraag om verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend.

Op 27 februari 2007 is eiser gehoord naar aanleiding van het voornemen voormelde aanvraag af te wijzen.

Bij besluit van 5 maart 2007 heeft verweerder eisers aanvraag van 9 maart 2005 afgewezen op grond van artikel 34 van de Vw 2000, zoals deze bepaling luidde ten tijde van het bestreden besluit, gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 2 april 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 7 september 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

Reg.nr.: AWB 07/14316

2

2. Motivering

2.1 Op grond van artikel 29 van de Vw 2000 kan, voor zover thans van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover thans van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

Volgens artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals deze bepaling luidde ten tijde hier van belang, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, van de wet slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Reg.nr.: AWB 07/14316

3

2.2 Verweerder heeft de aanvraag van eiser op grond van voornoemde bepalingen afgewezen, omdat verweerder het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone bij brief van 16 september 2002 heeft beëindigd en eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, vormen.

2.3 De rechtbank acht geen grond aanwezig voor het oordeel dat verweerder niet tot zijn besluit van 16 september 2002 tot intrekking van het beleid tot categoriale bescherming heeft kunnen komen. Zij verwijst in dit verband mede naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 26 februari 2003 (zaak nr. 200206678/1, JV 2003/140), waarbij de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid voor Sierra Leone door de Afdeling is gesanctioneerd. Eisers verwijzing naar de passages in het verslag van Human Rights Watch van januari 2006 over de 'endemic corruption' en de 'weak rule of law', alsmede een verslag van Artsen zonder grenzen waaruit volgens eiser kan worden opgemaakt dat de gezondheidszorg in Sierra Leone nauwelijks toegankelijk en van slechte kwaliteit is, leidt – mede gelet op de in artikel 3.106 van het Vreemdelingenbesluit 2000 genoemde indicatoren en het ter zake door verweerder gevoerde beleid – niet tot het oordeel dat verweerder in redelijkheid niet langer zou kunnen afzien van het voeren van een beleid van categoriale bescherming.

2.4 Eisers betoog dat verweerder in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel dan wel het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door hem geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen, nu het categoriaal beschermingsbeleid reeds bij brief van 16 september 2002 was beëindigd, volgt de rechtbank niet. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder een uitspraak van 20 april 2004 (zaak nr. 200308518/1, JV 2004/235), had eiser in een situatie als deze slechts aan een uitdrukkelijke en ondubbelzinnige toezegging van verweerder dat hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zal worden verleend een gerechtvaardigd vertrouwen kunnen ontleenen dat die vergunning zou worden afgegeven. Uit hetgeen eiser ter zake heeft aangevoerd, blijkt niet van een dergelijke toezegging. Aan de hiervoor door eiser omschreven handelwijze van verweerder kon eiser een zodanig vertrouwen daarom niet ontleenen.

2.5 Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is vervallen.

2.6 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder een uitspraak van 28 maart 2002 (zaak nr. 200105914/1, JV 2002/153), is vervolgens aan de orde of eiser ten tijde van de verlening van de vergunning aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.7 Eiser heeft aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij uit Sierra Leone afkomstig is. Hij is tot twee keer toe door rebellen meegenomen en gedwongen voor hen te werken. De eerste keer kon hij na meer dan een jaar ontsnappen; de tweede keer verbleef hij meer dan vier jaar bij de rebellen, totdat hij in 2002 wist te ontsnappen. Hij is toen meteen - deels te voet, deels liftend - naar gegaan. In de haven van heeft eiser iemand ontmoet die op een boot werkte. Door deze persoon is eiser aan boord van die boot

Reg.nr.: AWB 07/14316

4

gebracht, waarmee eiser op een onbekende datum in 2002 in Nederland is aangekomen.

2.8 Verweerder heeft de aanvraag op grond van de hiervoor vermelde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat eisers asielaanspraak niet geloofwaardig is. Verweerder heeft daartoe overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn reisroute. Voorts heeft verweerder overwogen dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft weten te geven. Zo weet eiser niet welke plaatsen hij is gepasseerd gedurende zijn voet- en autoreis van het rebellenkamp naar in wat voor soort auto hij de reis heeft gemaakt en hoe lang deze reis heeft geduurd. Voorts weet eiser niet de kleur en de naam van het schip of onder welke vlag het schip voer, of het een passagiers-, vracht- of vissersschip was; hoe lang de reis heeft geduurd en in welke havenplaats eiser van boord is gegaan. De enkele aanvullingen die eiser in de zienswijze ten aanzien van zijn reisroute naar voren heeft gebracht, hebben verweerder niet tot een ander inzicht gebracht. Verweerder ziet niet in waarom eiser deze informatie niet tijdens zijn eerste gehoor heeft aangevoerd, terwijl het voorts dusdanig summiere informatie betreft dat ook daarmee geen sprake is van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de door eiser gevolgde reisroute. Eisers stelling over miscommunicatie met de tolk en omtrent de aanwezigheid van een raam in de ruimte waarin hij op het schip verbleef, hebben verweerder evenmin tot een ander oordeel geleid. Eiser heeft tijdens het gehoor aangegeven de tolk goed te hebben begrepen, terwijl uit het rapport van het eerste gehoor volgens verweerder op geen enkele manier volgt dat sprake zou zijn geweest van communicatiestoornissen, waarvan eiser overigens pas in de onderhavige procedure melding maakt.

Voorts heeft verweerder het merkwaardig geacht dat eiser geen concrete data heeft kunnen noemen van de gebeurtenissen die voor hem aanleiding vormden zijn land van herkomst te verlaten. Zo weet eiser niet wanneer hij voor de eerste keer door de rebellen is ontvoerd. Hij heeft enkel aangegeven dat dit tussen 1992 en 1993 moet zijn geweest. Ook heeft eiser niet kunnen aangeven hoe lang hij destijds bij de rebellen heeft verbleven. Eiser heeft zelfs bij benadering niet kunnen aangeven hoeveel mensen de rebellen bij de tweede ontvoering hebben meegenomen; wie zijn meegenomen; hoeveel rebellen daarbij aanwezig waren en waar zij vervolgens naar toe zijn gebracht. Evenmin heeft eiser een beschrijving van het kamp kunnen geven waarin hij gedurende lange tijd verbleef. Hij weet niet hoeveel rebellen in het kamp aanwezig waren en kan slechts één naam van een leider noemen. Volgens verweerder heeft eiser tijdens het nader gehoor louter vage en summiere verklaringen afgelegd omtrent zijn ontsnapping uit het rebellenkamp. Ook de uitleg in de correcties en aanvullingen is volgens verweerder weinig gedetailleerd. Nog daargelaten de omstandigheid dat onduidelijk is waarom eiser deze informatie eerst in de correcties en aanvullingen heeft aangevoerd, is het volgens verweerder niet geloofwaardig dat eiser uit een zwaar bewaakt rebellenkamp heeft kunnen ontsnappen door enkel naar het toilet te gaan en vervolgens hard weg te rennen. Bovendien is het, indien het zo eenvoudig was aan de rebellen te ontsnappen, onduidelijk waarom eiser daartoe niet eerder een poging heeft ondernomen. Verweerder heeft geen geloof gehecht aan eisers verklaring dat hij zich na zijn ontsnapping probleemloos naar Freetown heeft kunnen begeven, omdat uit het deelamtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone/ het Revolutionary United Front van 6 maart 2004 (kenmerk: DPV/AM-795223) volgt dat indien iemand er al in slaagde te ontsnappen, hetgeen vrijwel onmogelijk was, de kans groot was dat hij of zij gedood zou worden door hetzij regeringssoldaten, hetzij strijders van andere rebellengroepen of zelfs dorpsbewoners. Tenslotte heeft verweerder het niet geloofwaardig geacht dat een onbekende man zonder enige tegenprestatie het risico zou nemen eiser te helpen met een zo kostbare en risicovolle reis naar Nederland.

Reg.nr.: AWB 07/14316

5

2.9 Volgens vaste rechtspraak behoort de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van een asielrelaas wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder. Die vaststelling kan door de rechtbank slechts terughoudend worden getoetst.

2.10 De rechtbank overweegt dat verweerder in redelijkheid geen grond heeft hoeven vinden om eiser de gevolgen van het ontbreken van documenten (ter adstructie van zijn reisroute) niet toe te rekenen. Verweerder heeft in dat verband kunnen overwegen dat eiser geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute heeft kunnen geven. Verweerder heeft niet geloofwaardig hoeven achten dat eiser van geen van de plaatsen die hij tussen het rebellenkamp en is gepasseerd de naam heeft kunnen onthouden, ook indien eiser daarvoor nog nooit in het gebied tussen het rebellenkamp en was geweest, zoals hij in beroep heeft gesteld. Eisers verklaring dat hij als gevolg van traumatische ervaringen het besef van tijd was verloren, heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven leiden, nu eiser zijn stelling in deze niet nader (met medische stukken) heeft onderbouwd, zodat verweerder niet aannemelijk hoeven achten dat eiser als gevolg van dergelijke omstandigheden niet anders heeft kunnen verklaren. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid voorbij kunnen gaan aan de door eiser gestelde miscommunicatie tijdens het eerste gehoor. Zoals ook in het verweerschrift is aangegeven heeft eiser blijkens het rapport van het eerste gehoor verklaard de taal van de tolk bij dat gehoor, Mandingo, voldoende te spreken, terwijl hem tijdens dat gehoor herhaaldelijk is gevraagd of hij de tolk goed kon verstaan. Voorts heeft verweerder kunnen opmerken dat de ingebrachte correcties en aanvullingen naar aanleiding van dit gehoor minimaal zijn, hetgeen niet te rijmen valt met het standpunt dat getwijfeld moet worden of de tolk eisers verklaringen goed heeft vertaald.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat het toerekenbaar ontbreken van documenten op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas, hetgeen met zich brengt dat verweerder de eis heeft mogen stellen dat van het relaas voor het overige een positieve overtuigingskracht zal moeten uitgaan.

2.11 In hetgeen eiser ter zake heeft aangevoerd vindt de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van eisers asielrelaas deze positieve overtuigingskracht niet uitgaat. Verweerder heeft in dit verband kunnen overwegen dat eiser op essentiële onderdelen van zijn asielrelaas weinig of geen concrete informatie heeft kunnen geven en daarvoor geen afdoende verklaring heeft kunnen geven. Zo kan eisers stelling dat de aanval waarbij hij voor de tweede keer werd ontvoerd, chaotisch verliep en hij tijdens die aanval enkel met zichzelf bezig was en daarom weinig aandacht voor zijn omgeving had, niet aan verweerders standpunt in deze afdoen, nu eiser hiermee niet verklaart dat hij zelfs niet bij benadering kan aangeven hoeveel mensen bij de tweede ontvoering zijn meegenomen en hoeveel rebellen daarbij waren betrokken. Dat eiser naar zijn zeggen in 2002 en niet in 2004 is gevlucht kan aan verweerders standpunt met betrekking tot eisers ontsnapping niet afdoen, nu voormeld deelambtsbericht van 6 maart 2004 waarnaar verweerder heeft verwezen, juist (mede) ziet op het jaar 2002. Met betrekking tot eisers stelling dat zijn asielrelaas strookt met hetgeen algemeen bekend is van het land van herkomst, zoals volgt uit het algemeen ambtsbericht inzake Sierra Leone van 2002, en dat uit de tekst van voormeld deelambtsbericht van 6 maart 2004 volgt dat het niet onmogelijk was dat iemand die erin slaagde te ontsnappen niet gedood werd, heeft verweerder kunnen overwegen dat daarmee eisers individuele asielrelaas nog niet aannemelijk is geworden. De rechtbank verwijst in dat verband naar een uitspraak van de

Reg.nr.: AWB 07/14316

6

Afdeling van 20 februari 2004 (zaak nr. 200306326/1, IV 2004/171).

2.12 Nu verweerder het asielrelaas ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de verlening van de vergunning geen aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a en b, van de Vw 2000. Om dezelfde reden heeft verweerders zich op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.13 In geschil is vervolgens verweerders standpunt in het thans bestreden besluit dat eiser ook ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (op 11 mei 2005) geen aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000.

De rechtbank stelt vast dat eiser ook in dit verband heeft verwezen naar het hiervoor besproken asielrelaas. Nu verweerder zich gelet op het voorgaande op het standpunt heeft kunnen stellen dat dit asielrelaas ongeloofwaardig is, kan hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd evenmin tot gegrondverklaring van het beroep leiden.

2.14 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerders besluit van 5 maart 2007 om eiser geen verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, toetsing in rechte kan doorstaan.

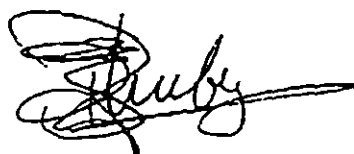
2.15 Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken op 3 oktober 2007 in tegenwoordigheid van drs. P.F. Lammers als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

- 4 OKT. 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Afdeling bestuursrecht - Rechtbank
te ZUTPHEN

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

HOGER BEROEPSCHRIFT

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingen
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

01 NOV 2007

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Geeft eerbiedig te kennen:

van Sierra Leoneanse nationaliteit, geboren op _____ reg.nr _____
rechtbank: AWB 07/14316, verblijvende te _____ verder te noemen appellant, te dezer
zake domicilie kiezende te 7602 JP Almelo, aan de Ootmarsumsestraat 104 (Postbus 850,
7600 AW Almelo), ten kantore van de advocaat en procureur Mr M.H. van der Linden, die
verklaart door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn tot het indienen van dit hoger
beroepschrift en als bepaaldelijk gevolmachtigde op te treden.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie (Immigratie- en Naturalisatiedienst
(IND)), te 's-Gravenhage, gemachtigde: Mr drs. J.P.M. Wuite, ambtenaar ten departemente.

1. Bij besluit van 13 september 2002 is appellant met ingang van 11 mei 2002 in het bezit
gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, 1^e lid,
aanhef en onder d, van de vreemdelingenwet 2000, geldig tot 11 mei 2005.

2. Op 9 maart 2005 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning
asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000, ingediend.

3. Bij besluit van 5 maart 2007 heeft verweerder appellant's aanvraag van 9 maart 2005
afgewezen op grond van artikel 34 van de Vw 2000, zoals deze bepaling luidde ten tijde van
het bestreden besluit, gelezen in verbinding met artikel 32, 1^e lid, aanhef en onder c, van de
Vw 2000.

4. Bij beroepschrift van 2 april 2007 heeft appellant tegen vernoemd besluit beroep ingesteld
bij de Rechtbank.

5. Bij uitspraak van 3 oktober 2007, verzonden op 4 oktober 2007, heeft de Rechtbank te 's-
Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, het beroep ongegrond verklaard (reg. nr. AWB
07/14316).

6. Appellant kan zich met voormelde uitspraak in beroep d.d. 3 oktober 2007, verzonden op 4
oktober 2007, niet verenigen, om welke reden hij bij deze hoger beroep instelt bij Uw college.

7. Appellant brengt bij deze de uitspraak d.d. 3 oktober 2007 in het geding (bijlage 1).

8. Appellant verzoekt Uw college om het door hem in eerste aanleg gestelde als herhaald en
ingelast te beschouwen.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-2-

9. Appellant wenst tegen voormelde uitspraak de navolgende grieven aan te voeren.

GRIEF I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank in haar uitspraak overwogen dat zij eisers betoog, dat verweerder in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel danwel het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door hem geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen, niet volgt.

TOELICHTING:

Appellant stelt zich op het standpunt dat verweerder in strijd heeft gehandeld met het rechtszekerheidsbeginsel dan wel met het vertrouwensbeginsel door hem geen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen, nu aan hem bij besluit van 13 september 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, 1^e lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is verleend en het categoriaal beschermingsbeleid bij brief van 16 september 2002 is beëindigd, zodat de wijziging van het beleid reeds op 13 september 2002 bij verweerder bekend moet zijn geweest. N.b. de afschaffing van het categoriaal beschermingsbeleid is gebaseerd op het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 8 juli 2002. Uit dit ambtsbericht zou blijken dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming niet geïndiceerd is. De aanvraag van appellant om verlening van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is afgewezen omdat het categoriale beschermingsbeleid is afgeschaft. Dit beleid was echter al in 2002 afgeschaft en de verblijfsvergunning is niet ingetrokken. N.b. eerst in 2007, derhalve 5 jaar later na de afschaffing van voornoemd beleid, is de onderhavige aanvraag afgewezen. Appellant is van mening dat door aan hem bij beschikking van 13 september 2002 een verblijfsvergunning op de d grond te verlenen en deze niet in te trekken bij hem het vertrouwen is gewekt dat hem zal worden toegestaan om in Nederland te blijven. N.b. vanaf het moment van verlening van voormelde verblijfsvergunning aan appellant is appellant in de Nederlandse maatschappij geïntegreerd.

Bovendien stelt appellant zich op het standpunt dat doordat verweerder de aan appellant verleende verblijfsvergunning niet binnen een redelijke termijn heeft ingetrokken tevens sprake is van schending van artikel 6 EVRM.

Appellant is van mening dat op grond van voornoemde feiten en omstandigheden de verlening aan hem van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, 1^e lid aanhef en onder d, van de Vw 2000 terwijl reeds bekend was dat het categoriaal beschermingsbeleid inzake Sierraleone zou worden afgeschaft en de verblijfsvergunning niet binnen een redelijke termijn is ingetrokken gelijk staat aan een uitdrukkelijke en ondubbelzinnige toezegging van verweerder dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd zal worden verleend.

GRIEF II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank in de motivering van haar uitspraak d.d. 3 oktober 2007 niets overwogen met betrekking tot het feit dat aan appellant bij brief van verweerder d.d. 9 juni 2006 is medegedeeld dat naar aanleiding van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd een taalanalyse zal plaatsvinden.

Van der Linden en Hofstede

advocaten & procureurs

-3-

TOELICHTING:

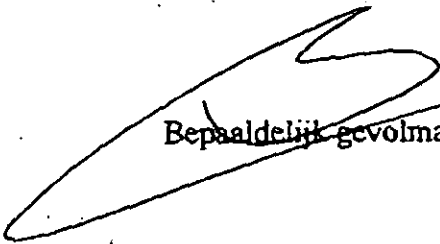
Ook deze taalanalyse heeft bij appellant het vertrouwen gewekt dat zijn aanvraag, indien zou komen vast te staan dat hij uit Sierra Leone afkomstig is, zal worden ingewilligd.

SLOTSOM:

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt Uw afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te vernietigen en doende wat de Rechtbank had behoren te doen en het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren. Met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding.

Conclusie: Appellant concludeert tot vernietiging van de uitspraak waarvan beroep.

Almelo, 1 november 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde